

II

TEMNÁ ROMANTASY

ENCANTRA

KAYLIE SMITH

PŘELOŽILA ŠÁRKA KRÁLÍKOVÁ

ENCANTRA

Copyright © Kaylie Smith, 2025

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2026

Cover © Alexandra Purtan, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7235-3 (pdf)

KAYLIE SMITH

ENGANTRA

HŘÍŠNÉ HRY
DRUHÝ DÍL

PŘELOŽILA ŠÁRKA KRÁLÍKOVÁ

OBSAH

PROLOG: Temnota	11
-----------------------	----

ZAČÁTEK

1 Zlá znamení	15
---------------------	----

PŘEDVEČER JARNÍ ROVNODENNOSTI

2 Pozvání	21
3 Bobule	27
4 Nejvřelejší uvítání	35
5 Přízrak	41
6 Familiár	49
7 Návrh	55
8 Pokřivený odraz	63
9 Závažná chyba	71
10 Zaječí úmysly	79
11 Nevěsta	83
12 Příšerné sliby	89

JARNÍ ROVNODENNOST

13 Odposlouchávání	97
14 Prsten	105
15 Pozlacená kořist	113

NOC JARNÍ ROVNODENNOSTI

16 Maškaráda	127
17 Skandální záležitosti	137

PRVNÍ KOLO HONU

18 Otupělé	151
19 Dvě pravdy	157
20 Pronásledovatel	165
21 Malá hra	171

22	Brutální	181
23	Výjimka	187
24	Fikce	195

DRUHÉ KOLO HONU

25	Bystrý postřeh	203
26	Louka	209
27	Dlouhý příběh	217
28	Žeton	223
29	Svatyně	227
30	Docela přesvědčivý	239
31	Tradice	245

TŘETÍ KOLO HONU

32	Odrazy	255
33	Liška říká	261
34	Napodobenina	269
35	Něco opravdového	275

ČTVRTÉ KOLO HONU: Imunita

36	Peklo	283
37	Dar	291
38	Tragický konec	297

PÁTÉ KOLO HONU

39	Kdokoli jiný	309
40	Spalující	317
41	Pro mrtvé	323

ŠESTÉ KOLO HONU

42	Oblíbenec	329
----	-----------------	-----

SEDMÉ KOLO HONU: Poslední zápas

43	Liška	335
44	Zajíc	337
45	Pohasínat	341

ZPĚT NA ZAČÁTEK

46	Velký malér	345
47	Korespondence	351

O DVA MĚSÍCE POZDĚJI

48	Její prsten.	357
49	Vzpomínky	361
50	Pravda	365
Epilog: Světlo		369
Poděkování		373

*Pro odvážné duše, které spálily mosty mezi sebou
a svými démony. I pro ty, jež se stále pokoušejí zažehnout
sirku – počkáme na vás.*

*A pro Deannu, Becku a Night, které mi pomohly zachovat
si zdravý rozum, aby tato kniha mohla vzniknout.*

Děkuju, že vždy odpovídáte na mé volání.

HIERARCHIE PARANORMÁLNÍCH BYTOSTÍ

KRÁL ĎÁBLŮ

|

PRINC ĎÁBLŮ

|

ĎÁBLOVÉ

|

DÉMONI

potomci ďábla

a jiné paranormální bytosti

|

ĎASI

potomci démona

a jiné paranormální bytosti

Další nesmrtelné
paranormální bytosti

UPÍŘI

MĚŇAVCI

FAMILIÁROVÉ

DUCHOVÉ

Smrtelné
paranormální bytosti

NEKROMANTI

VĚŠTCI

ČARODĚJNICE

PŘÍZRACI

Klasifikace ďasů

STÍNOVÍ ĎASI

*Nejběžnější druh ďasa, umí ovládat stíny a také se v ně proměnit.
Dokáže se velice rychle pohybovat tmou. Jejich stín má léčivé schopnosti.
Svou magii obnovují hlubokým spánkem.*

SVĚTELNÍ ĎASI

*Umí ovládat světlo a oheň a v některých případech zvládnou použít světlo, aby
se přenesli na vzdálená místa. Dovedou velice rychle léčit ostatní. Svou magii
obnovují pomocí slunečního svitu.*

KREVNÍ ĎASI

*Ovládají krev a také ostatní tím, že jim trochu své krve dají.
Svou magii doplňují vysáváním síly z jiných živých bytostí.*

ĎASI PRÁZDNOTY

*Nejvzácnější druh ďasa. Dokážou sebe i jiné zneviditelnit a také ovládají světlo
a stíny. Dovedou vytvořit portál mezi různými místy a lineárními rovinami a na
velice krátkou chvíli pozastavit čas, což je však stojí velké množství energie.*

„Chodím venku s lucernou a hledám sebe samu.“

Emily Dickinson

PROLOG

Temnota

Peklo je vířící temnotou plnou tajemství, stejně jako muž před ní.

„Hnusíš se mi,“ zavrčela, zatímco se jí temná chapadla magie řinoucí se z jeho rukou ovíjela kolem zápěstí a hrdla a tiskla ji ke stěně labyrintu. Smyslná energie, která jí v jeho blízkosti vždy sršela na kůži, ji přinutila skřípat zuby, jak se snažila odolat přitažlivosti, jež jí pomalu rozehrívá krev v žilách. Když se kolem ní jeho stíny ovinuly naposled, dělilo je mnohem méně oblečení.

Následoval své stíny a přistoupil tak blízko, až se o ni opřel hrudníkem.

„Láska. Odpor. Ta samá vášeň, jen jiná jména,“ pověděl jí. „Hranice mezi nimi se může velice snadno setřít, nemyslíš?“

„Ne,“ kypěla vzteky. „Věřím, že mi vždy bude nad slunce jasné, že tě *nenávidím*.“

Pomalou se sklonil, až měl rty přímo u jejího ucha, teprve potom řekl: „Dokaž to.“

ZAČÁTEK

Zlá znamení

První hejno vran spatřila Genevieve Grimmová v srdci Říma.

Zpočátku se vrány ukazovaly jen po jedné. Krákaly při jejích ranních procházkách do pasticcerie, kam s oblibou chodila na snídani. Jejich dortíky s džemem budou jednou z věcí, které jí budou hodně chybět, až z Říma odjede a vydá se do neznáma.

V uplynulém týdnu si každé ráno znovu balila své kufry, bála se, aby si ne zvolila špatné šaty nebo nezapomněla svůj oblíbený parfém – nebo jakoukoli jinou věc, které podle ní udělají ten nejlepší první dojem. Odpoledne prozkoumávala město. Snažila se během několika dní navštívit všechna známá místa, aby její sestra Ofélie nepojala podezření, že se odchýlila od jejich dohodnutého itineráře.

To byla přinejmenším výmluva, kterou si sama pro sebe opakovala.

Ve skutečnosti jen otálela. Bála se, že možná udělala chybu, když tolik svých nadějí vložila do neznámého muže, jenž ani nevěděl o její existenci. Nebo že by třeba měla počkat na jednoznačné znamení, než zhatí všechny sestřiny pečlivě promyšlené plány.

Právě na snídani v pasticcerii si před pár dny poprvé povšimla, že se vrány chovají zvláště. Jeden z těch ptáků ji pozoroval z rozkvetlého růžového oleandru, zatímco před cukrárnou upíjela horkou čokoládu a listovala knihou – grimoárem z Oféliiny sbírky, který jí sestra nějak podstrčila do kufru. Znovu zvedla zrak k vráně a v jejím pohledu spatřila něco až příliš mazaného. Cosi neobvyklého. Ani jí však nenapadlo, že by to mohlo být něco *nadpřirozeného*.

Zrovna tak jí nepřišlo na mysl, že by se z těch opeřenců mohlo vyklubat nefalšované zlé znamení.

Následujícího dne se ovšem k první vráně připojila druhá. Krákaly na sebe, zatímco šla na bleší trh Porta Portese, a pak znovu, když se vracela do domu, který jí Ofélie pronajala na celou její dovolenou. Právě tu noc se z toho páru stala trojice, jež do pozdních hodin klovala zobáky do okna její ložnice.

Genevieve však nebyla připravená čelit svému podezření, že ji ti ptáci pronásledují, přestože jí bylo naprosto jasné, že takové chování pro ně není normální. Jenže po návštěvě Kolosea, kde se měla stát jednou z mnoha tváří v moři podobně stereotypních turistů, už ty vrány nemohla ignorovat.

Na ten den se oblékla co nejobyčejněji v naději, že tím nechťenou pozornost ptáků zažehná. Vzala si šaty z pudrového šifonu s rozkošně našeným lemem a rukávy a zlatohnědé kudrny si vyčesala do obyčejného drdolu na temeni. Neobtěžovala se s rukavičkami ani žádnými šperky – vranám se přece stejně jako jí až příliš líbí všechny lesklé věci.

Svou snahou si vysloužila ničím nerušenou cestu k tomu starověkému amfiteátru. Kráčela vyrovnaným tempem a pomalu se vzdalovala městskému domu, ve kterém bydlela, přičemž nikde nespatriřila ani jednoho z těch černých opeřenců. Neobtěžovali ji, ani když následovala průvodce po oné úchvatné památce.

Ne, krákání černého hejna vran znovu uslyšela, teprve když slunce konečně kleslo pod horizont, svět se z teplých zlatých tónů proměnil na chladné stříbro a ona se zbytkem své skupiny vyšla i s průvodcem ven. Vrány seděly na všech střechách a pouličních lampách. Pohled na stovky korálkových očí, jež se upíraly pouze na ni, ačkoli stála uprostřed rušného davu, nejspíš už nikdy nevymaže z paměti. A zrovna tak nikdy nezapomene na pálení v plicích, když utíkala dlážděnými římskými ulicemi, zatímco jí ptáci s křikem a třepotáním křídel proháněli.

Ty vrány jí nikdy neublížily, na kůži jí nezanechaly ani jediný škrábanec, přestože k ní slétaly tak nepříjemně blízko, až okolní davy křičely hrůzou. Nevytrhly jí jediný vlas z hlavy, ale jednoznačně v ní probudily pocit, že si musí pospíšit.

Doufala ve znamení a rozhodně ho dostala.

„Půjdu!“ vykřikla na ty ptáky. „Jen potřebuju ještě trochu času!“

Tedy se k ní přiblížily až *moc* – jejich křídla se jí otřela o vlasy, o záda, o sukni – a hnaly ji k městskému domu čím dál rychleji.

Dupala ulicí k hlavním dveřím a prsty honem šátrala v kapse svého pláště po zlaceném klíči, zatímco ptáci létali vzduchem a přistávali na okenních římsách a balkonu nad její hlavou. Vrazila klíč do zámku a uslyšela cvaknutí, načež dveře otevřela a otočila se ke schodišti.

Prostě jsem musela prosit o znamení, vyčetla si v duchu. A teď už to nemůžu dál odkládat.

Rozrazila dvojité dveře do hlavního bytu a namáhavě zvedla kufr na postel. Nahrabila se, když zběsilé klování rozvibrovalo okno zasazené do protilehlé zdi. Inkoustově černé peří se otíralo o sklo a pařáty na něj škrábaly, takže se vzduchem neslo strašidelné skřípání.

Vyhazovala šaty, sukně a spodničky na postel a přitom mumlala: „Někde to tady je.“

Konečně se dostala až na dno a zvedla to, co hledala. Klování ustalo.

Byla to černá obálka embosovaná jemným, kudrlinkatým stříbrným vzorem. Doplnovala ji vosková pečeť s trnitou větvíčkou ozdobenou planými růžemi a bobulemi, v jejímž středu se skvělo velké písmeno „S“. V obálce byl list nádherného sametového papíru – nikdy dřív žádný tak luxusní nedržela v ruce – a na něm slova vyvedená elegantním písmem a sytě modrým inkoustem.

Genevieve vyndala dopis z již roztržené obálky a s těžkým pocitem na ramenou jej rozevřela. Když si ho znovu četla, krev se jí zahřívala v žilách.

Ze studovny v sídle Encantra

Nějhrůžší Tessie,

hluboce se omlouvám, že mi trvalo tak dlouho, než jsem Ti odepsal. Má rodina se v uplynulých letech propadá do čím dál složitější situace a já se obávám, že už se mi to vymklo z rukou. Nebudu Ti však příliš nudit podrobnostmi.

Vím, že toho musíme mnoho probrat, dokonce víc než jen to, co jsi zmínila ve svých dopisech, a tak musím trvat na tom, abychom si popovídali osobně.

Rád bych vyjádřil svou horoucí lítost nad tím, jak věci posledně skončily a že jsem se Ti až do této chvíle neozval, a velmi bych si přál své chyby očištnout.

Přikládám pro Tebe malý dar na cestovní výlohy. Prosím, nepovažuj to za mílodar. Znáš Ti a dovedu si představit, že Ti právě toto přišlo na mysl. Ber to spíš jako

laskavost, protože mám víc, než kolik mohu já či mí blízcí utratit, a je to to nejmenší, co mohu nabídnout, abychom se mohli znovu setkat. Vím, že se blíží jarní rovnodennost, a trvám na tom, abys nás navštívila několik dní před ní, neboť tehdy budu mít krátký oddech od svých povinností pro Knoxe. Vlastně požaduju, abys mne navštívila. Navíc budu v té době dozrívát démonské bobule.

Uvidíme se velice brzy.

Tvůj starý přítel,

Barrington Silver

Když doma ten dopis otevřela poprvé, všimla si, že se inkoust některých písmen nepatrně rozpil, takže některá slova vypadala o něco silněji než jiná. Mezi řádky se tak objevil až příliš známý obrys.

Vrána.

„Zatracení pitomí ptáci,“ zamumlala.

Stejně silný byl vjem prýstící ze samotného papíru. Nepatrné teplé brnění, které se v nedávných měsících naučila vnímat. Magie.

Vím, že se blíží jarní rovnodennost, a trvám na tom, abys nás navštívila několik dní před ní.

Genevieve měla v úmyslu opustit Řím dlouho před rovnodenností, ale kvůli své nervozitě a se všemi paměťihodnostmi ve městě...

Lepší pozdě než nikdy, ne?

Zastrčila pozvánku mezi stránky svého deníku, naházela své věci zpět do kufru a zaklapla ho. Už byl čas.

Krákání vran mezitím znovu zesílilo a ptáci klovali do skla tak zuřivě, až se bála, že by se mohlo roztříštit. Vírící křídla tloukla do okna v rytmu jejího srdce.

„Vždyť už jdu,“ zabručela a stáhla zavazadla, která jen tak tak unesla, z postele na podlahu.

Když se však konečně otočila, připravená k odchodu, všichni ptáci zmizeli.

PŘEDVEČER
JARNÍ
ROVNODENNOSTI

Pozvání

Odpolední světlo pronikalo oknem dovnitř a zalévalo spací vagon první třídy okouzlujícím zlatavým nádechem. Toskánský venkov za sklem byl jednou z nejkrásnějších krajin, jaké kdy spatřila, ale zatímco se vlak řítil ke svému cíli, stěží si tu scénérii dokázala vychutnat, protože měla nervy v jednom ohni.

Poslední vozík s občerstvením kodrcal chodbou před jejím kupé, zvuk cinkajících talířů a skleniček se pomalu vytrácel v dálce. Podupávala nohou do podlahy ve vytrvalém, netrpělivém rytmu a čekala, až vlak znovu zastaví.

Jízda napříč italskou krajinou byla nepohodlná, vyčerpávající a především *úporná*. Zpočátku se pokoušela znovu číst knihy, které si zabalila, ale když si potvrdila, že vrány, jež ji pronásledují, jsou nejspíš výsledkem magického prokletí, rychle o čtení ztratila zájem.

Sáhla pravou rukou k té levé, aby si na prstu protočila prstýnek, stále totiž zapomínala, že už ho nenosí. S frustrovaným povzdechem spustila obě ruce do klína. Být zavřená mezi čtyřmi stěnami a nemít ani jedinou zajímavou duši, s níž by si mohla povídat, to bylo pro Genevieve to nejhorší peklo. Měla pocit, že takové nudy už zažila dost, když vyrůstala v sídle Grimmových.

Zatímco její zesnulá matka Tessie Grimmová učila její sestru umění nekromancie, Genevieve nemohla dělat nic jiného než si povídat se svými plyšovými zvířátky a panenkami. Ofélie byla starší, a proto měla zdědit matčinu magii. Genevieve trvalo celá léta, než si uvědomila, že matčino soustředění na Ofélii způsobilo, že se sama cítila jako jedináček. A proto neustále toužila po početné společnosti. Nebo aspoň po cizí posteli.

Svou vlastní magii si zvykla skrývat, děsilo ji, že by se matka o jejich schopnostech mohla dozvědět a začít ji chránit stejně jako Ofélii. Namlouvala si, že s nepřírozeným světem Tessie Grimmové nechce mít nic společného. Potom však její matka zemřela, před pouhými několika měsíci, a rodinné řemeslo převzala Ofélie. Její sestra se na řemeslo nekromantky rozhodla pohlížet z úplně jiného úhlu a začala řešit problémy všech paranormálních bytostí, jež se v uplynulých měsících objevily na prahu sídla Grimmových – čarodějnic, duchů, upírů, *ďáblů*. Genevieve si díky tomu uvědomila, jak byla celou tu dobu svéhlavá a naivní.

Kvůli svým zážitkům z Fantasmie – pekelné soutěže, do níž se sestrou na podzim vstoupila – se chtěla o paranormálních tvorech dozvědět co nejvíc. Ta soutěž ji zpočátku nijak zvlášť neděsila. Genevieve věděla, že magie, kterou zdědila po svém a Oféliině otci, jí umožní lehce se vyhnout všem hrůzám a zkouškám v ďáblově sídle. Ovšem vědomí, že kdyby takovými schopnostmi nedisponovala, nejspíš by v soutěži nepřečkala ani jediný den, bylo frustrující.

Genevieve měla spoustu příležitostí povědět sestře o své nově objevené touze učit se. Jenže kdykoli se o to pokusila, zjistila, že nedokáže přiznat, jak bývala pošetilá a že strašně dlouho jen utíkala před svou rodinou i před sebou samou.

Nebyla připravená přiznat ani ten *hlavní* důvod, proč se přestala paranormálním věcem vysmívat. Bylo to proto, že už se nepokoušela vysloužit si lásku muže, který k ní nikdy nic necítil...

Nad hlavou jí zazněla píšťala a její myšlenky prořízlo oznámení, že vlak brzy dorazí do příští zastávky, Florencie, což bylo nejbližší město k její konečné destinaci. Odhodlaně se narovнала a to samé udělal její odraz v okně.

Už byla tak blízko. Zakrátko pozná další rodinu podobnou té její.

Zalovila v kapse pláště a vytáhla fotografii. Našla ji v matčině pokoji, schovanou mezi připomínkami života, který Tessie Grimmová vedla, než se usadila v New Orleans. Ze života, o němž vůbec nic nevěděla dokonce ani Ofélie.

Sépiový snímek zobrazoval muže stojícího vedle Tessie. Ten gentleman ji držel za ramena způsobem, z něhož bylo naprosto zřejmé, jak si

byli blízcí. Genevieve však při každém pohledu na fotografii upoutalo především to, že oba měli na krku ten samý medailon ve tvaru srdce.

Od chvíle, kdy fotku nalezla, si kladla stále ty samé otázky. Věděla, že matčin medailon nějak souvisí s jejich rodinnými kořeny a že jej po matčině smrti měla dostat Ofélie. Že by ten muž na obrázku byl taky nekromant? Měl nějaké děti? Byly některé z nich... jako ona?

Její zvědavost v průběhu let vzrůstala, až jí Genevieve nakonec nebyla schopná odolat.

Otočila fotografii v ruce a přečetla si jména na zadní straně, zapsaná matčíným elegantním písmem.

Barrington Silver a Tessie Grimmová.

Parní píšťala zahoukala podruhé a Genevieve vrátila snímek hluboko do kapsy pláště. Rytmický klapot kol na kolejích zpomaloval, blížili se k nádraží. Hučení lokomotivy utichalo a ona vstala, aby si posbírala věci.

Pozvánka jí sice nařizovala, aby Encantru navštívila *několik dní před* rovnodenností, nedovedla si ale představit, že by ji pan Silver nepřijal. Zaprvé kvůli tomu, s jakou horoucností ten dopis sepsal. Po papíru se táhly dlouhé rýhy, pisatel evidentně tlačil na pero. Na několika místech papír dokonce skoro protrhl. A zadruhé proto, že pokud ji odmítne potom, jak ji potrápil těmi vranami, Genevieve nejspíš bude mít sto chutí zakroutit mu krkem.

To druhé by možná nebylo zrovna spravedlivé. Přece jen tu pozvánku poslal její matce, a tak dopis vůbec neměla otevírat. Nemluvě o provinilosti, kterou cítila, když s panem Silverem celé měsíce před matčíným skonem obnovila korespondenci v naději, že pošle přesně takové pozvání. Napsala mu šest dopisů a pod každý se podepsala matčíným jménem. Když jí nakonec přece jen odpověděl, její matka už byla po smrti...

Rychlé zaklepání na dveře kupé ji vytrhlo ze zamyšlení.

„Slečno Grimmová,“ uvítal ji zdvořile průvodčí se silným italským přízvukem, ale s vřelým tónem hlasu. Měl husté černé vlasy a mladistvý obličej. V průběhu cesty si několikrát popovídali, což bylo příjemné narušení její rozčilující osamělosti. „Přejete si, abych vám zabalil oběd?“

Genevieve zavrtěla hlavou. Na jídlo byla příliš rozrušená. „Ne, děkuji, Luco. Ale byla bych vám moc vděčná, kdybyste mi pomohl se zavazadly.“

Kývl na souhlas. „Samozřejmě, slečno Grimmová.“

Vkročil dovnitř pro větší ze zavazadel a zase se vrátil na chodbu, kde se zastavil a počkal, než ho bude následovat. Neotálela, ani se do toho zatuchlého malého kupé neohlédla, jen vykročila úzkou chodbičkou za Lucou. Ulevilo se jí, že je konečně zase v pohybu. Její kufr při chůzi nepříjemně narážel do stěny i do jejího boku, a když se ho pokusila lépe uchopit, klouby prstů se bolestivě udeřila o dřevěné obložení. Pokud jí na tomto kontinentu něco vyložené lezlo na nervy, pak to byla skutečnost, že na její štědré křivky bylo všechno až příliš malé.

Ohlédla se přes rameno, aby se přesvědčila, že za ní nikdo není. Poté uvolnila trošku své magie a vyslala ji do levé paže a kufru ve své ruce, takže obojí zcela zmizelo.

Když se s Lucou dotrmáceli do přední části vagonu, znovu svou paži i zavazadlo zviditelnila – dřív, než si skupinka cestujících a zaměstnanců mohla všimnout čehokoli podezřelého. Dveře vagonu se s tichým zasyčením otevřely a odhalily rušné nádraží uhnízděné uprostřed okouzujícího města, pestrobarevně oděné davy lidí a květinovou vůni ve vzduchu. Ta vůně jednoznačně oznamovala příchod jara, přestože se na obloze náhle objevily těžké mraky. Svěží vítr ji štípal do kůže. Toto roční období tu bylo úplně jiné než doma. Mnohem zářivější.

Počkala, než Luca sestoupil na zmoklé nástupiště před nimi, podala mu svůj druhý kufr a poté mu dovolila, aby jí pomohl vystoupit. Vysekl jí drobnou úklonou a ona vytáhla několik bankovek z pozlaceného pouzdra, které měla zavěšené pod pláštěm na chatelainu, řetízku s praktickými přívěsky upevněném kolem pasu.

Když mu spopitné vtiskla do dlaně, roztáhl rty ve vřelém úsměvu. „Bylo mi potěšením vás poznat, slečno Grimmová. Vaše společnost mi bude chybět.“

„To vás skutečně lituju,“ pověděla mu upřímně a sklonila se pro své těžké kufry. Už se nemohla dočkat, až ten zpropadený vlak nechá daleko za sebou. „Pokuste se neupadnout do přílišné deprese navozené citelnou nepřítomností mé maličkosti ve vašem životě.“

Rozesmál se a ona se otočila a razila si cestu zástupy cestujících směrem k přední části nádraží, kde stála řada mužů v perfektně upravených stejnokrojích. S předstíraným obdivem je přelétla pohledem a čekala, který z nich jí skočí na vějičku.

Jako první neodolal muž středního věku s hustými vousy a sukovicí v ruce.

„Hai bisogno di un passaggio, bella ragazza?“ zeptal se.

„Promiňte,“ odpověděla. „Neumím moc italsky. Nemluvíte náhodou anglicky?“

„Anglicky ne,“ zavrtěl hlavou. Pozvedl hůl a namířil ji na vozku o pár kočárů dál nalevo. „Morello.“

„Grazie,“ řekla a pospíšila si k tomu druhému muži.

Byl pohledný, asi jen o rok či dva starší než ona, s tmavými, dozadu učesanými vlasy a světle hnědýma očima, v nichž zajiskřilo, kdykoli se usmál. A přesně to udělal, sotva se k němu přiblížila.

„Vy jste Morello?“ ověřovala si a lichtotivě se na něj usmála.

„To jsem,“ přitakal. „Jak vám mohu pomoci?“

Postavila zavazadla k jeho nohám. „Potřebuju odvézt na jednu adresu pár kilometrů za městem. Mám i mapu se všemi podrobnostmi.“

Vyndala ručně nakreslenou mapku, rovněž ukradenou z matčiných věcí, a ukázala mu ji. Muž se kousl do rtu a Genevieve se chvilku obávala, že jí třeba nerozumí kvůli jejímu jižanskému přízvuku, ale poté střelil očima doprava k otci a synovi, kteří se objímali na rozloučenou, a ona si uvědomila, že její žádost pouze zvažuje.

Kdesi nad nimi se ozvalo zakrákání.

Zvedla zrak k obloze a propálila pohledem trojici vran, jež jí kroužily nad hlavou.

Snažím se! chtěla na ně křiknout.

Přenesla pozornost od těch ptáků zpět k vozkovi před sebou a odkašlala si, aby upoutala Morellovu pozornost. Do dalších slov vložila přesně ten přeslazený jižanský přízvuk, na který jí muži pokaždé skočili.

„Slibuju, že vám dám velké spropitné. Asi je to o něco dál, než jste zvyklý jezdit, ale hodně by pro mě znamenalo, kdybyste mi mohl vyhovět.“

Při pohledu na její prosebný výraz vykulil oči a nakrátko se zasníl. Hned věděla, že dostane, co chce.

S rázným příkývnutím se sklonil pro její kufry. Pohlédl na její ruku, očividně kontroloval, jestli nenosí snubní prsten, a pak řekl: „Žádný problém, slečno...?“

„Grimmová,“ doplnila.

„Slečno Grimmová,“ zopakoval. „Pojďte za mnou.“

Teprve o dobré tři hodiny později kočár konečně projížděl dlouhou, vinoucí se cestou k sídlu Barringtona Silvera. Genevieve odhrnula sametové závěsy zakrývající okénka kočáru, aby mohla vyhlédnout ven a pokochat se romantickou krajinou táhnoucí se kolem ní. Těsně před nimi poletovali ptáci, doprovázeli je. Obloha zde byla mnohem jasnější než ve městě.

Aspoň už nekrájakí, pomyslela si a sklopila zrak zpět k horizontu.

Mezi mírnými kopci byla usazená vinice, vlnila se po okolí jako to nejkrásnější umělecké dílo přírody. Do dále se táhly nekonečné řady pečlivě prořezávané vinné révy, kvetoucí stromy rozeseté všemi směry zase dodávaly zeleni trochu barvy, zatímco jejich větve pročešávaly zlatavé paprsky slunce. Kočár jel dál, až před ním vyvstala vysoká brána. Stříbrné kované mříže byly tak zdobené, že se jméno vepsané v jejich spleťtém vzoru skoro ztrácelo.

Encantra.

Kočár zastavil a ona zaslechla Morella, jak zmateně volá její jméno. Když o chvíli později otevřela dvířka, pohlédl na ni ustaranýma očima.

„Slečno Grimmová, obávám se, že jste možná dostala špatnou adresu.“

Pozvedla obočí. „Pročpak?“

Nabídl jí ruku, aby jí pomohl na zem, a když ustoupil, jeho boty za křupaly na štěrk.

Stáli před stříbřitou branou. Genevieve sledovala trnité šlahouny obepínající ocelové mříže a pak si všimla zvláštních fialových bobulí, jež na nich rostly a opadávaly na zem u jejích nohou.

Ještě jednou vyndala z kapsy pozvánku. Morello ji zvědavě pozoroval. Ukázalo se, přesně jak si myslela, že šlahouny i bobule jsou totožné s těmi na pečeti dopisu.

„Určitě jsem na správném místě,“ potvrdila sama pro sebe.

Morello přešel pohledem z obálky k pozemku za branami. „Ale...“

A měl pravdu. Nepopíratelně tu bylo jedno velké *ale*.

Za branou, kam až oko dohlédlo, nebylo nic než prázdná louka.

„Mohu vás odvézt zpět do města,“ ujistil ji Morello. „Bezplatně.“

Genevieve dál zírala přes bránu. Něco na té scénérii jí vrtalo v zákoutích mysli...

„Slečno Grimmová?“ naléhal Morello.

Okamžik přemýšlela, jestli by to neměla považovat za znamení, že má přijmout jeho nabídku a vrátit se na nádraží. Potom se však za branou cosi *zamihotalo*. Jako fata morgána.

Sotva mrkla, bylo to pryč.

Nad její hlavou se ozvalo podrážděné krákání. Genevieve vzhledla k obloze, která nyní černala příslibem deště. Tři vrány kroužily v nekončících kruzích, vyčkávaly.

Dojela až sem a riskovala, že kvůli tomu bude mít velké trable. Snila o tom příliš dlouho na to, aby se teď vrátila s nepořízenou.

Něco tady pro mě je, pomyslela si. *Musí tu něco být.*

Napřímila ramena, otočila se k Morellovi a prohlásila: „Nikam nepojedu. Vážím si toho, že jste mě sem dovezl, a doufám, že se bezpečně vrátíte domů dřív, než se přizene ta bouře.“

„Ale přece vás tu nemůžu zanechat,“ trval na svém. „Jestli potřebujete nějaké ubytování, tak...“

„Můžete mne zde zanechat a taky to učiníte.“ Mávla na něj rukou. „Budu úplně v pořádku.“

„Vždyť celé kilometry daleko vůbec nic není,“ protestoval. „Nemůžete očekávat, že opustím dámu uprostřed polí.“

Povzdechla si. Zapomněla, jak hluboce někteří muži podléhají iluzi sladké nevinnosti, kterou vypilovala k dokonalosti – ale neměla čas mu to jemně rozmlouvat. Potřebovala, aby *odjel*.

Vybavila si jeden z nejstrašidelnějších pohledů, jakých byly její matka a sestra schopny, a nasadila co nejmrazivější výraz. Na rozdíl od matky a sestry samozřejmě nedisponovala děsivými rysy nekromantů, neměla ledově modré oči ani bledou pleť, ale poradila si i bez nich.

Sáhla do svého nitra pro zrnko magie a dovolila, aby se její podoba zamihotala – chvíli byla viditelná, chvíli nehmotná –, a přitom zpěvavě pronesla: „Kdo říkal, že jsem *dáma*?“

Morello se polekal, a zatímco Genevieve dál používala své schopnosti, klopýtavě couval. V jeho světle hnědých očích se střídaly šok a hrůza, jako by prohlédl její šarmantní zevnějšek a spatřil pod ním něco hrozivého.

Přistoupila k němu o krok blíž. „Pokud nechcete, aby se o vás vyprávěly legendy jako o muži, který odešel s *nádhernou* neznámou dámou, jen aby zmizel a už o něm nikdo nikdy neslyšel..., pak vám navrhuju, abyste odjel. *Hned*.“

Polkl a couval zpět ke kočáru. Musela mu však připsat k dobru, že se nedal vyloženě na úprk.

Člověk nejspíš nemůže být až tak hrozivý, když je obdařený tak rozkošným zevnějškem, dumala v duchu.

Zatímco Oféliin ledový pohled lidé často popisovali jako zneklidňující, Genevieve měla oči hřejivé, *lákavě* blankytné, orámované hustými řasami a zasazené v obličejí ve tvaru srdce – který se skvěl těmi *nejroztomilejšími* pihami na hřbetě nosu a růžových tvářích. Nemluvě o její zaoblené postavě – jež dokonce ani v korzetu nedokázala nabýt ani vzdáleně ostrých tvarů. To byly charakteristiky, nad nimiž její citelé stále znovu vzdychali.

Tvé pihy jsou tak rozkošné!

Máš ty nejnádhernější oči!

Jsi tak laskavá, nedokázala bys ublížit ani mouše...

Vsadila by se, že Farrow Henry hořce litoval, že mu ta poslední věta vůbec kdy přišla na jazyk. Stěží by teď poznal tu ženu, která vyplašila chudáka Morella.

A ona ho opravdu vystrašila, protože kočí už se vyškrábal na sedátko i bez slíbeného spropitného a práskl otěžemi, jen aby byl co nejrychleji pryč. Když rachocení kol utichlo v dálce, nahradilo ho náhlé zaburácení

z oblohy. Vzhledla a spatřila, že se k ní valí několik temných mraků. Povzdechla si. Nejspíš si úplně zničí šaty.

Obrátila se zpět k bráně a znovu přimhouřila oči do dálky za ní, přičemž sevřela stříbrné mříže a ignorovala trny, jež se jí zabodly do dlaní.

Okamžik. A... *aha*.

Lesk magie.

„Vím, že tam jsi,“ zašeptala.

Jako by její slova něco probudila, najednou měla pocit, že ji někdo pozoruje. Až ji z toho zamrazilo. Ohlédla se přes rameno, ale za ní nebylo nic než klikatá příjezdová cesta a nekonečné řady vinic.

Krá.

Genevieve nadskočila, zaklonila hlavu a zjistila, že se jedna z velkých vran usadila přímo na oblouku brány. Obezřetně se dívala, jak pták ozobává bobule visící na kované oceli.

A navíc budou v té době dozrávat démonské bobule.

Utrhla jednu zářivě fialovou bobuli, podržela si ji před očima a prohlížela si ji. Nebyla to vyloženě kulička hroznového vína ani borůvka. Ale přestože vypadala neobvykle, sbíhaly se jí na ni sliny.

Samozřejmě že ano, řekl by určitě Farrow. Jsi přece démon.

Genevieve zaskřípala zuby.

Do Fantasmy vstoupila částečně proto, aby mu unikla, pak ale zjistila, že chodby sídla jsou plné jeho mlhavých iluzí, číhaly ve všech pavučinami obestřených koutech. Jeho obličej se jí zjevoval uprostřed noci, když nemohla spát – i v nočních můrách, když se jí usnout podařilo –, a nějak se stále držel hned za ní, ať už šla kamkoli, přestože z těch strašidelných krvácejících zdí ďáblova sídla dávno unikla.

Odrážel se na hladině horké čokolády v každé kavárně. V žáru nad ohněm. V tvářích těch pár milenců, jež měla poté, co jí roztříštil srdce na kousky. To, co se mezi nimi odehrálo, ji některé dny trápilo tolik, až pochybovala o všem, co o sobě věděla. Jako by si celou dobu myslela, že dýchá čistý vzduch, a přitom jen chvíli trvalo, než si uvědomila, že ji dusí kouř.

Doufala, že ty nechtěné vzpomínky vyblednou, až konečně opustí New Orleans, ale když jí vize očí modrých jako oceán, jež ji pozorují přes oranžovou stěnu plamenů, vytanula na mysli i nyní, pochopila, že před těmito myšlenkami ji žádná vzdálenost neochrání.

Ofélie je možná nekromantka rodiny, ale Genevieve se taky musela potýkat s duchy. Akorát že ti její byli stále naživu.

Zapomeň na něj, nařídila si a vložila si to ovoce na jazyk. Vychutnávala si sladkou šťávu, jež jí zaplavila ústa, jakmile zuby prokousla studenou slupku.

„*Mmm*,“ zamručela spokojeně.

Utrhla další bobuli. A ještě jednu.

Byly tak lahodné, že si zpočátku ani nevšimla, jaká změna se před ní odehrává. Když se znovu podívala před sebe, poslední utržená bobule jí z ochablé ruky vypadla na zem. Magie, kterou viděla mihotat se ve vzduchu za branou, se konečně rozplynula.

Na pozemku před ní se táhlo spletené bludiště, sytě zelené živé plochy byly tak vysoké, že neviděla, co by se mohlo skrývat uprostřed. Ale ani ten hrozivý labyrint nedokázal zastínit stříbřitě lesklé panské sídlo, před nímž se rozkládal. Dvě věžičky s čtvercovým půdorysem rámovaly průčelí budovy a vypínaly se nesmírně vysoko k zachmuřené obloze, téměř se dotýkaly mraků. Celý kamenný exteriér byl pokrytý stříbrnými perličkami a porostlý stejnými trnitými šlahouny jako samotná brána. Viděla, že příjezdová cesta pokračuje hned za zamčeným vstupem, před bludištěm se dělí a obkružuje sídlo z obou stran. A to vše bylo zasypané nedotčenou bílou peřinou.

Sníh? Jak zvláštní...

Přitiskla se k mřížím, jako by pak mohla vidět jasněji a potvrdit si, že nemá halucinace a za branou je skutečně všechno pokryté sněhovými závějemi. Stříbrný plot se táhl kolem pozemků, kam oko dohlédlo. Jenže vzhledem k jejich rozlehlosti a s očima pouhého smrtelníka neměla ani ponětí, jak daleko doopravdy sahají.

„Asi to prostě budu muset zjistit,“ řekla, ale zaváhala, než přivolala svou magii.

Přemýšlela, jestli toto rozhodnutí nebude zrovna tak nevratné jako jiná, která učinila dřív. Věděla, že až branou projde, to, co tam najde, by ji mohlo změnit – a v uplynulém roce se už změnila hodně. Její odraz v zrcadle už neukazoval tu naivní dívku, jíž bývala.

A přesto ji do Encantry dovedly právě všechny ty změny. Za těmi mřížemi čekalo něco víc, odpověď na potřebu, kterou cítila už velice dlouho.

Historie, jež by jí mohla pomoci pochopit, proč jí matka nikdy nedokázala dát to, co potřebovala. Lidskou společnost, díky níž by měla pocit, že mimo sídlo Grimmových existuje nějaké místo, kam by mohla patřit.

Krá.

Genevieve se napřímila, propálila vránu pohledem a poté dovolila, aby se jí magie rozproudila žilami. Proměnila se v nehmotnou bytost, aby mohla mříží proklouznout. Na druhé straně brány se opět zhmotnila a kráčela po zbytku příjezdové cesty. Na rozcestí zahнула doprava, aby obešla labyrint před sebou.

O chvíli později ji znovu zaplavil ten zvláštní pocit, že ji někdo sleduje. Zastavila se.

„Haló?“ zavolala a nahlížela do hustého křoví.

Když se z živého plotu ozvalo krátké zašustění, ostře se nadechla. Ze stěny zeleně náhle vyskočil temný tvor. Genevieve překvapeně vyjekla, o překot couvla, zakopla o vlastní sukně a jen tak tak se jí podařilo udržet rovnováhu a nesvalit se k zemi.

Jakmile se opět napřímila, její pohled se střetl se zářivě jantarovými očima. Černá liška.

Zvíře naklonilo hlavu na stranu a zaujalo až příliš duchapřítomný postoj. Posadilo se a pečlivě překřížilo přední tlapky. Jako by čekalo na vysvětlení, proč tam Genevieve vtrhla.

„Dostala jsem pozvánku,“ vysvětlovala lišce, přestože jí to připadalo směšné. „Podívej, mám pozvánku...“

Černé zvíře se vrhlo dopředu, vyškublo jí ten papír z ruky a uteklo zpět do bludiště.

„Hej!“ zaječela a pokusila se zachytit huňatý konec ocasu, ale ten se jí vytrhl z dlaně a zmizel. „Děláš si ze mě *legraci*?“

Instinktivně se zneviditelnila a skočila do křoví za liškou. Na opačné straně se ocitla na jedné z mnoha klikatých cestiček a spatřila lišku, jak odbíhá kamsi doprava. Vykasala si sukně a rozběhla se za ní.

Měla štěstí, protože zvířátko ji sice vedlo hlouběji do bludiště, ale zároveň zpomalovalo, neboť si myslelo, že už je v bezpečí. Ve své neviditelné podobě se k němu mohla celkem snadno připlížit.

Genevieve se znovu zhmotnila, čapla lišku za krkem a zvedla ji do vzduchu. Nechala ji, ať se zuřivě kroutí v jejím stisku, a volnou rukou

se pokusila vyškubnout jí černou obálku z tlamy. Zvíře však jen pevněji stisklo zuby.

Zamlaskala na něj. „*Pust' to!*“

Ze zvířecího hrdla vyšel tichý, naříkavý zvuk a liška ji mazanýma zlatýma očima probodávala až příliš lidským pohledem.

„Neopovažuj se na mě vrčet! To *tebe* aby se jeden bál,“ vyplísnila ji a dál tahala za pozvánku. „Jestli to nepustíš, budu tě muset...“

Než stačila hrozbu dokončit, liška se i s obálkou vypařila v oblaku černého kouře. Genevieve jen nevěřičně zamrkala.

Co to, krucinál, bylo? S rozbušeným srdcem se rozhlížela kolem a hledala nějaké vysvětlení.

Krá.

Prudce zvedla zrak k obloze.

„Kšá!“ zaječela na vránu, jež sletěla až příliš nízko. Už toho měla dost. „Jsem tady, přijela jsem! Odvedla jsi svou práci. Už bys měla *vypadnout* a...“

Než to mohla doříct, pták s neživým zuchnutím padl k zemi. Napjatě na něj hleděla a prohlížela si jeho oteklé břicho.

Ty bobule...?

„No, to nevěstí nic dobrého,“ špitla, když se jí začalo rozmazávat vidění. Pokusila se couvnout, opustit to matoucí bludiště, ale všechno kolem se roztočilo a nohy jí vypověděly službu.

O okamžik později se svět vytratil docela.

O obličej se jí otíralo něco studeného a vlhkého. Stíny se nepatrně odplížily z okrajů její mysli. Rychlý, funivý dech jí ovanul tvář a poté ji něco zvedlo ze země a přivinulo ji to k čemusi tvrdému a teplému.

„Farrowe?“ zamumlala a pokusila se otevřít oči, probudit se z toho omámení, jež ji odmítalo pustit. Na vzdorování však byla příliš slabá a tenhle člověk jí beztak připadal silnější než Farrow. Jeho vůně – ostrá máta zmírněná něčím sladkým – se ani zdaleka nepodobala pižmové kolínské, kterou se Farrow tak rád a hojně poléval.

„Apuell abon, Umbra,“ zadrmolil hluboký, neznámý hlas.

A ona nějak poznala, co přesně říkal. *Hodná holka, Umbro.*

Zbytek slov Genevieve neslyšela, protože její mysl znovu zahalily stíny a všechny zvuky se smíchaly dohromady. Ještě naposled se pokusila otevřít oči a podívat se, kdo to je, ale podařilo se jí zahlédnout jen krátký záblesk zlata. Poté ji zcela pohltila tma.

Ta noční můra byla pokaždé úplně stejná.

Stál nad ní se zapálenou sirkou, zatímco ona se zoufale pokoušela zmizet.

„Jsi démon. Kéž bych tě nikdy ani nepotkal. A teď, ksakru, shoříš.“

Když se Genevieve konečně probudila, ležela venku před branami Encantry, vedle svých kufrů a s hořkou pachutí v ústech. Vůbec si nevzpomínala, jak se tam dostala.

Nejvřelejší uvítání

Se zasténáním se posadila, prochladlá až do morku kostí, a zašklebila se nad tou příšernou pachutí ulpívající na jejím jazyku.

„Co se *krucinál...*“ zašeptala si pro sebe a mnula si pulzující spánky.

Pohlédla k bráně. Nic za ní neviděla, ovšem cosi jí říkalo, že to je *špatně*. Přesunula se do kleku, předklonila se a přimhouřila oči na ty nezvyklé bobule visící z mřížoví.

Hlavou jí bleskl útržek vzpomínky. Jak jednu z těch bobulí utrhla a vložila si ji do úst...

Vzápětí si vybavila další okamžik. Prošla tou mříží a dívala se, jak se před ní objevil rozlehlý zelený labyrint a za ním třpytivé sídlo. Mrtvá vrána. Liška.

Pomátla jsem se snad?

Zhluboka se nadechla a zvedla ruce, aby se chytila mříže a vytáhla se na nohy –

– a vyjekla bolestí.

Odrhla ruce od kovu, přitiskla si je k hrudníku a rozrušeně zasyčela nad spalujícím jiskřením magie, které cítila na rukou. A potom se vše v její mysli náhle zaostřilo. Vůbec se nepomátla. Ta vrána tam opravdu byla. I ta liška. A tajuplná postava..., která ji odnesla...

Vyštrachala se na nohy, sklopila zrak, aby si oprášila šaty, a málem se zajíkla při zjištění, jak jsou špinavé a pomačkané. Zafuněla, popadla kufry, obrátila se k bráně, s nezlomným odhodláním povolala svou magii a znovu prošla skrz stříbrnou mříž na druhou stranu. Sotva se tam vynořila, z jejích smyslů jako by sklouzl tlustý, mlhavý závoj. Skryté sídlo se před ní zjevilo v plné kráse. Ty bobule nejspíš přesně splnily svůj účel – měly ji přimět na všechno zapomenout, sotva se ocitla zpátky před bránou.

„Magie je děsně otravná,“ zabručela, zůstala nehmotná a vkročila přímo do zelené hradby bludiště. Procházela skrz křoví a prázdné cestičky, dokud se neocitla na opačné straně labyrintu, jen několik metrů od průčelí honosného domu. Zatímco se blížila k bílým mramorovým schodům, povšimla si velkého písmene „S“ vyrytého do dvoukřídlých hlavních dveří.

Zhmotnila se, položila svá zavazadla na terasu, zvedla se na špičky a uchopila stříbrné klepadlo, důmyslně vyrobený kroužek vzájemně propletených trnitých šlahounů. Jejich ostny ji píchly do dlaně, když jí m udeřila, aby hlasitou kovovou ranou oznámila svůj příchod.

Dlouhou chvíli se nedělo vůbec nic. Ticho visící ve vzduchu bylo strašidelné, absence živých tvorů všude kolem zneklidňující. Než však stihla ztratit odvahu, pravé křídlo dveří se otevřelo. Genevieve se zhluboka nadechla nad podivnou mocí, která zaprskala ve vzduchu, sotva na práh vstoupila postava, opřela se ramenem o rám a namířila na ni vychytralý pohled. Ty oči měly podivně známý jantarový odstín.

Zlatooký neznámý byl o dobrých třicet centimetrů vyšší než ona, přestože ona sama měřila slušných sto šedesát pět. Rozcuchané černé vlasy měl o něco delší, než jak je nosili muži v New Orleans, nedbale sčesané dozadu a na konečcích mírně zvlněné. Jeho obličej byl přitažlivý vcelku obvyklým způsobem – hranatá čelist, ostré lícní kosti, dokonale rovný nos. U někoho jiného by mohl vypadat až nudně, jenže tento muž měl svůj plný spodní ret propíchnutý zlatým kroužkem a hypnotizující pohled jeho zlatých očí Genevieve podivně vábil, takřka *hrůsně* jí lákal.

Na sobě měl na míru šitou černou košili, která ostře kontrastovala s jeho slonovinovou pleť, a hedvábná vesta navlečená přes ni zvýrazňovala jeho svalnatou postavu. Kalhoty se záhyby mu slušivě obepínaly pas, zdobil je kožený opasek posetý onyxovými drahokamy. Na většině prstů se mu skvělo hned několik obsidiánových prstenů a na jeho zevnějšku bylo něco pozoruhodně vytríbeného – a to i navzdory jakési temnotě, která jej obestírala a nedala se přehlédnout. Ani zdaleka se nepodobal těm unylým mládencům doma, kteří si z nějakého důvodu vzali do hlavy, že absence jakékoli snahy je zosobněním *stylu*. Velmi se však lišil také od muže se zlatými vlasy a modrýma očima, jehož stále vídala v nočních mýrách.

Jako den a noc.

Genevieve setřásla myšlenky na Farrowa a v duchu si vynadala, že mu už zase dovolila divoce poletovat v její mysli. Poté znovu zaměřila pozornost na cizího muže před sebou. Odkáslala si.

„Dobrý den,“ pozdravila a zářivě se usmála.

On neřekl nic, jen si ji bedlivě měřil stejně jako ona jeho. Měla co dělat, aby se před jeho intenzivním pohledem rozpačitě nevrátila.

Pozvedla bradu. „Jmenuju se Genevieve Grimmová.“

„A?“ protáhl. „Co, krucinál, chcete?“

Nečekala úplně nejměřejší uvítání, když se tu objevila neohlášená a později, než ji pozvání nabádalo, ale jeho zlostná slova ji skutečně zmátla.

„Smím dál?“ požádala.

„Ne,“ prohlásil nijak zvlášť hlasitě, ovšem neoblomně. „Ještě něco?“

„Ano. Chci *zasranou* audienci u Barringtona Silvera a neodejdu, dokud ji nedostanu,“ vyzvala ho.

Na kratičký okamžik by přísahala, že mu zacukaly koutky úst, ale o vteřinu později jeho zamračený výraz ještě potemněl.

„Myslím, že jste se prostě ztratila,“ odvětil a pod těmi strohými slovy číhala jasná hrozba. „Otočte se a vraťte se tam, odkud jste přišla. Jste na cizím pozemku.“

S tím jí zabouchl dveře přímo před nosem.

Chvilí dokázala jen nevěřičně zírat s otevřenou pusou.

Když se vzpamatovala, podrážděně zabručela a znovu chytila to stříbrné klepadlo. Měl příšerné vychování, ale ona musela hodně přetrpět, aby se dostala až sem. Teď se tím křupanem nenechá zastavit. Snad je to jen nějaký zaměstnanec s úkolem zahnat každého, kdo na sídlo narazí čistě náhodou.

Každopádně však *vypadal*, jako by mohl být nekromantem.

Jednou, dvakrát, třikrát práskla těžkým klepadlem. Tentokrát muž rozrazil hned obě křídla a v pozadí hrozivě tančily rozvířené stíny, vytvářely kouřovitý opar kolem jeho široké postavy. Když se stíny vyřinuly přes práh, Genevieve se zhoupla na paty. Černé pramínky se začaly ovíjet přímo kolem ní a ona jen stěží popadala dech. Na pažích jí z té neobvyklé moci, která muže obklopovala, naskočila husí kůže, ale zůstala stát na

místě, odmítala ustoupit byt jen o jediný centimetr, přestože na ni všechny instinkty křičely, aby vzala nohy na ramena.

Pokud přede mnou Ofélie nějaké své schopnosti netajila, tak asi můžu s jistotou říct, že tohle vůbec není nekromant.

„Ty to nedokážeš pochopit, když někde nejsi vítaná?“ zavrčel.

„Asi o nic líp, než ty rozumíš slušnému vychování,“ opáčila o něco zadýchaněji, než by si přála. „Ale jak jsem už *říkala*, mám dopis od majitele tohoto sídla, v němž mě zve do Encantry. A nesnaž se tvrdit, že jsem na špatném místě. Ten název máte napsaný přímo na bráně.“

„To je pravda,“ přisvědčil a založil si ruce na hrudi. Stíny se kolem něj dál kroutily jako hadi připravení zaútočit. „Co kdybys mi tu údajnou pozvánku ukázala?“

Sáhla si do kapes, ale žádnou obálku nenašla. Náhle si vzpomněla. *Ta liška.*

Znovu neznámému muži pohlédla do obličeje a zjistila, že se mu na rtech usadil škodolibý úšklebek.

„Moc *dobře* víš, kde je moje pozvánka,“ obvinila ho a namířila mu prst do obličeje.

Neřekl nic, a když netrpělivě dupla nohou, jeho oči ten pohyb sledovaly a přitom v nich pobaveně zajiskřilo. Čelist však stále držel pevně sevřenou, což vypovídalo o úplně jiné emoci.

„Takže, jak to funguje?“ zapřela si ruku v bok. „Ta liška. Je to nějaká magická iluze? Vycvičený mazlíček? Nebo jsi to byl *ty*? Disponuješ snad schopností měnit podobu? Co přesně jsi vlastně zač?“

Nekromant možná nebyl, ale nepopíratelně byl *něčím* nadpřirozeným. Vypadal jen o nějakých pět nebo šest let starší než ona, ale síla jeho *přítomnosti* ji nutila přemýšlet, jestli jeho mládí není pouhý klam.

„A co jsi *ty*?“ kontroval. „Tedy, kromě potízižky. Jak ses, *ksakru*, podruhé dostala přes ochranu v bráně?“

„Ahá!“ zvolala s velkým uspokojením. „Takže jsi to byl *ty*, kdo mě odnesl za bránu, když jsem omdlela. Nechtěl ses náhodou přesvědčit, že se z toho proberu? *Že neumřu*?“

„Nijak by mě netrápilo, kdybys zemřela,“ konstatoval suše a zatvářil se navýsost znuděně.

„Jsi naprostý hulvát,“ odfrkla si a nakrčila nos. „Tvoje chování je otřesné.“